

МОЈА НАЈВЕЋА ДИЛЕМА

Свако од нас се у животу нађе у некој тешкој или лакој дилеми. Моја је била некако тешка.

Када сам имао девет година, тата је знао да буде много груб и зао према мами, брату и мени. Тада сам ишао у школу у Данској. Нашао сам се у ситуацији да чујем маму и брата како причају да не смеју да напусте тату. Нисам знао шта да мислим и шта да кажем. Знао сам да нас тата не воли, то се осети, али сам исто тако знао да се мама њега плашила. Био сам у дилеми да ли да урадим нешто да помогнем мами или да ћутим. Једног дана сам се са Урошем договорио да кажемо учитељицама у Данској шта се дешава. Она нас није разумела, али смо ми нацртали маму са срцем и сузама, а тату са роговима и димом из носа кад је бесан. Уплашио сам се јер су одмах довели полицију и неке људе и жене у оделима. Они су нас и маму извели из Данске и послали у Србију. Не знам зашто, али сам тада био срећан. Моја дилема није била решена јер ми је мама стално говорила да је тата добар, да нас воли, да није намерно ништа урадио. Био сам збуњен јер сам знао да ме лаже.

Када сам се разболео од рака, ниједном ме није позвао и није дошао у болницу никад, а социјална радница је наредила којим данима да идем код бабе и деде иако нисам хтео. Сада сам велики, а мама и даље говори да је он добар, а њега нема нигде. И ја више нисам у дилеми да ли сам добро или лоше дете и да ли заслужујем да не дође ниједан пут. Сада идем да маму не би пријавио како ме не пушта, али знам ко је какав.

Ја сам дечак који више нема дилеме у животу јер сам срећан што сам са мамом победио рак и што је она са мном и ради све оно што мој отац није.

Андрија Јанковић, 6. разред

Онкологија

1. место